

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΝΙΚΑΕΙ ΤΗ ΛΟΓΙΚΗ...
ΟΤΑΝ Ο ΛΑΘΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΦΑΝΤΑΖΕΙ ΙΔΑΝΙΚΟΣ...

Α. Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΜΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: COME TO ME SOFTLY
Από τις Εκδόσεις New American Library, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πλησιάσέ με**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: A. L. Jackson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Daniela Medina
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλενα Ντούβρα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© A. L. Jackson, 2014

This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: FMB Photo/Getty images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-22-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-23-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ
Τ.Θ. 520 81
Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής
Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS
P.O. Box 520 81
144 10, Metamorfossi, Greece
Tel.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Α.Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΜΕ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος

*Στη μητέρα μου, που είναι πάντα στο πλευρό μου,
σε κάθε έκφραση της ζωής μου.
Μακάρι να υπήρχε τρόπος να σου πω πόσο σε αγαπώ
και σε εκτιμώ, αλλά δεν υπάρχουν λόγια.
Είσαι η καλύτερη.*

ΕΝΑ

Τζάρεντ

ΓΑΛΗΝΗ. Πόσα χρόνια είχα περάσει χωρίς αυτή! Χρόνια που έμοιαζαν σαν να υπήρχε μέσα μου μια τρύπα που ικέτευε να γεμίσει με οτιδήποτε. Όπως όταν λιμοκτονείς και το σώμα σου στεγνώνει από την πείνα, ψάχνοντας να χορτάσει από τις ίδιες σου τις σάρκες, ενώ δεν υπάρχει διόλου τροφή. Η ιδέα αυτής της γαλήνης είχε γίνει μια ασαφής μνήμη που με βασάνιζε και μόνο στη θύμηση αυτού που δεν μπορούσα πια να έχω. Με κορόιδευε μέσα στη μοναξιά και τη θλίψη μου, υπενθυμίζοντάς μου συνεχώς πως είχα χάσει το δικαίωμα να θέλω να αγαπηθώ από κάποιον.

Αφήνοντάς με ένα κουφάρι. Γιατί, χωρίς την αγάπη, τι άλλο απέμενε; Τίποτε. Ένα τίποτε είχα γίνει κι εγώ. Και το είχα αποδεχτεί, γιατί το άξιζα. Η ζωή μου ήταν μια καταδίκη. Μια τιμωρία.

Μέσα στο μουντό φως του πρωινού, ανάσανα τη μυρωδιά της ινδικής καρύδας, του έρωτα και του κοριτσιού. Βυθίστηκα στη ζέση της, χάθηκα μέσα στην απόλαυση που μου έδινε το τέλειο κορμί της Άλι κάτω από το δικό μου.

Γαλήνη. Τώρα με αγκάλιαζε από παντού.

Χάιδεψα με τα δάχτυλά μου τις μεταξένιες τούφες των

μακριών σχεδόν μαύρων μαλλιών της, μέσα στις σκιές που δημιουργούσε το απαλό φως του πρωινού καθώς έμπαινε από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας.

Την άξιζα αυτήν τη γαλήνη; Δεν είχα την παραμικρή ιδέα.

Στην πραγματικότητα το μόνο που ήξερα ήταν αυτό: Αγαπούσα τούτο το κορίτσι. Ήμουν ερωτευμένος με την Αλίνα Μουρ. Τώρα που το παραδεχόμουν επιτέλους, ήταν το μόνο που υπήρχε για εμένα.

Ήθελα να τιναχτώ από το κρεβάτι και ν' αρπάξω το ημερολόγιό μου. Τα δάχτυλά μου με έτρωγαν από την επιθυμία να γεμίσω τις σελίδες με λέξεις που θα έδιναν διέξοδο στο μπέρδεμα που ένιωθα, που θα έδιναν διέξοδο στο χάος που επικρατούσε στο μυαλό μου. Όμως από την άλλη, πώς ν' αφήσω το κρεβάτι της Άλι; Δεν είχα σκοπό να το κουνήσω από εδώ με τίποτε.

Ένας απαλός αναστεναγμός ξέφυγε από τα μισάνοιχτα χείλη της κι ένα μικρό βογκητό ικανοποίησης βγήκε από το στόμα της, καθώς το κορμί της χωνόταν πιο βαθιά στην ασφάλεια της αγκαλιάς μου. Αυτός ο μικρός ήχος έκανε όλα μου τα νεύρα να τεντωθούν.

Έσφιξα δυνατά το απαλό της κορμί και κόλλησα πάνω στο λευκό δέρμα της πλάτης της.

Ναι... Ήμουν ερωτευμένος μέ τούτο το κορίτσι. Και δεν είχα σκοπό να την αφήσω να φύγει από κοντά μου.

Ποτέ. Οι ημέρες χωρίς την Άλι ήταν μια συνεχής σκοτεινιά κι εγώ είχα αποφασίσει να τελειώσω με όλα αυτά, με τη δυστυχία που πάντα με ακολουθούσε. Δε θα ήμουν πια αυτοκαταστροφικός. Η ζωή μου δε θα ήταν πια ένας όλεθρος, γιατί είχα τελικά αποδεχτεί το γεγονός πως η Άλι ήταν η ζωή μου.

Βρισκόμουν στο κρεβάτι της, ξαπλωμένος γυμνός, εδώ και

ώρες. Την παρακολουθούσα να κοιμάται και απλώς σκεφτόμουν. Προσπαθούσα να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά. Η ενοχή τρεμούλιαζε στις παρυφές της συνείδησής μου. Με πίεζε. Όλη τη νύχτα αναρωτιόμουν αν είχα κάνει λάθος που είχα επιστρέψει κοντά της.

Μήπως αυτή και το μωρό μας θα ήταν καλύτερα χωρίς εμένα; Μήπως ακόμη έπαιρνα αυτό που δεν είχα δικαίωμα να πάρω; Μήπως λέρωνα αυτό το υπέροχο κορίτσι που ήταν κουλουριασμένο στην αγκαλιά μου; Μήπως είχα μολύνει την καλοσύνη της βάζοντας κάτι δικό μου μέσα της; Μήπως την οδηγούσα στην καταστροφή;

Πριν ήμουν σίγουρος πως αυτό έκανα. Τώρα δεν ήξερα τι να πιστέψω. Γιατί η Άλι είχε ανατρέψει όλα όσα πίστευα.

Χθες, καθώς επέστρεφα στο Φοίνιξ, ένιωθα τρομοκρατημένος. Δεν είχα ιδέα ούτε τι έπρεπε να περιμένω, ούτε τι θα έβρισκα. Το μόνο που ένιωθα ήταν μια έντονη ανάγκη να προχωρήσω, να ξανακερδίσω το κορίτσι μου. Ή ίσως να την κερδίσω τώρα, πρώτη φορά.

Το περασμένο καλοκαίρι, όσον καιρό έμενα με την Άλι και τον αδερφό της, αμέτρητες νύχτες είχα γλιστρήσει κρυφά στο δωμάτιό της, όμως η αλήθεια είναι πως και για μένα και γι' αυτήν ήταν σαν όνειρο. Είχαμε παραδοθεί στη φαντασίωσή μας. Σκεφτόμουν ότι, αν δεν μπορούσα να την έχω, τουλάχιστον μπορούσα να προσποιηθώ πως ήταν δική μου. Ήθελα να πάρω κάτι, πριν τα χάσω όλα, πριν και η Άλι γίνει άλλη μια οδυνηρή ανάμνηση.

Τελικά, όμως, αποδείχτηκε πως πάντοτε ήταν δική μου.

Απλώς ήμουν πολύ ηλίθιος για να καταφέρω να δω καθαρά αυτό που πραγματικά σήμαινε ο ένας για τον άλλον.

Η Άλι κι εγώ είχαμε μεγαλώσει μαζί. Ήταν κοντά μου όλη μου τη ζωή. Μεγαλώσαμε στην ίδια γειτονιά, τα σπίτια μας

ήταν απέναντι το ένα από το άλλο. Ο Κρίστοφερ, ο αδερφός της, ήταν ο καλύτερος φίλος μου, οι μητέρες μας ήταν κολλητές. Ήταν σαν οι δύο οικογένειες να ήταν μία. Μέχρι την ημέρα που έγινα δεκαέξι χρόνων... Πόσο επιπόλαιος είχα φανεί! Πόσο απερίσκεπτος. Ξαφνικά, ένιωσα το στήθος μου να σφίγγεται, καθώς εικόνες άρχισαν να περνούν γρήγορα μπροστά από τα μάτια μου. Η ενοχή μ' έπνιξε και μου φάνηκε σαν όλο το οξυγόνο να χάθηκε μεμιάς από το δωμάτιο.

Εκείνη την ημέρα σκότωσα τη μητέρα μου σε αυτοκινητικό δυστύχημα.

Είχαμε πάει να πάρουμε το δίπλωμα οδήγησης και επιστρέψαμε. Οδηγούσα εγώ. Ύστερα από εκείνη την ημέρα, η ζωή μου πήρε την κατιούσα. Βυθίστηκα στα ναρκωτικά και το αλκοόλ, ελπίζοντας να θάψω βαθιά τις τύψεις που μ' έπνιγαν γι' αυτό που είχα κάνει. Όμως ακόμα κι έτσι δεν μπορούσα να πνίξω την ντροπή που όλο μεγάλωνε μέσα μου. Δυο μήνες μετά το θάνατο της μητέρας μου, προσπάθησα ν' αυτοκτονήσω. Αλλά η Άλι, τούτο εδώ το κορίτσι, ήταν εκεί. Και με είχε σώσει.

Αυτή μου η πράξη με είχε στείλει στις φυλακές ανηλίκων, μέχρι την ημέρα που έγινα δεκαοχτώ χρόνων. Ο πατέρας μου μου είχε γυρίσει την πλάτη και πίστευα πως δε μου είχε απομείνει τίποτε στο Φοίνιξ. Έτσι, μόλις αποφυλακίστηκα, το έβαλα στα πόδια. Πήγα όσο πιο μακριά μπορούσα κι έζησα τέσσερα χρόνια στο Νιου Τζέρσεϊ. Όμως, κάτι με τράβηξε πίσω. Θα έπρεπε να το ξέρω πάντα πως αυτό το κάτι ήταν η Άλι, πως ήμαστε δεμένοι με τρόπο που εγώ δεν καταλάβαινα.

Πριν από έξι μήνες, γύρισα στο Φοίνιξ κι έπεσα πάνω στον Κρίστοφερ, που με πήρε σπίτι του, να με φιλοξενήσει. Έμενε με την Άλι. Και τότε ανάμεσα σ' εμένα και σ' εκείνη γεννήθηκε κάτι τόσο δυνατό, ώστε γρήγορα έπιασα τον εαυ-

τό μου να πασχίζει να μην την ερωτευτεί. Όμως δεν τα κατάφερα. Την ερωτεύτηκα και μάλιστα παράφορα.

Αυτό που είχε δημιουργηθεί ανάμεσά μας το κρατήσαμε κρυφό, κυρίως γιατί εγώ δεν μπορούσα να αποδεχτώ ούτε αυτό που ήμασταν ούτε αυτό που ένιωθα. Μου είχε καρφωθεί η ιδέα πως δε μου άξιζε ν' αγαπηθώ. Πώς δε μου άξιζε να βρω την ευτυχία. Όμως, υπήρχε κι άλλος λόγος που το κρύβαμε· ο αδερφός της, που ήξερε -όσο καλά το ήξερα κι εγώ- πως η αδερφή του άξιζε κάτι καλύτερο. Όταν, λοιπόν, μας έπιασε και αποκαλύφθηκαν όλα, έκανα το μόνο πράγμα που ξέρω να κάνω καλά· το έβαλα στα πόδια. Γύρισα την πλάτη μου σε όλα όσα δεν μπορούσα ν' αντιμετωπίσω και κατέληξα να ζω στο Λας Βέγκας τους τρεις τελευταίους μήνες, προσπαθώντας άλλη μια φορά να εξαφανίσω τον πόνο που μου προκαλούσε η ίδια η ζωή.

Πίστευα πως θα μπορούσα συνεχώς να το βάζω στα πόδια, μέχρι που χτύπησα με τη μηχανή μου πριν από τρεις εβδομάδες. Σε μια στιγμιαία αναλαμπή, ένα δευτερόλεπτο πριν σκάσω στην ασφάλτο, σ' εκείνη τη μία και μοναδική στιγμή, πρώτη φορά, από την ημέρα που έγινα δεκαέξι χρόνων, συνειδητοποίησα πως δεν ήθελα να πεθάνω.

Και κατάλαβα πως αυτό το χρωστούσα στην Άλι. Ακόμα κι αν έπρεπε να ζω με τις τύψεις όλη μου τη ζωή, εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πως έπρεπε να γυρίσω κοντά της. Και, τελικά, το κατάφερα το περασμένο βράδυ.

Τώρα ένιωθα την πλάτη της να καίει το στέρνο μου. Γλίτσησα το χέρι μου χαμηλά στην κοιλιά της και η ανάσα μου φυλακίστηκε στο στήθος μου. Φόβος και μια ανάγκη που δεν καταλάβαινα καλά με συνεπήραν. Η παλάμη μου κόλλησε πάνω στην επίπεδη κοιλιά της, στο μέρος όπου φύλαξε μια από τις μεγαλύτερες αγωνίες της ζωής μου.

Κάτω από το άγγιγμά μου, η κοιλιά της Άλι ανεβοκατέβαινε αργά και ρυθμικά, ενώ η ανάσα της ήταν ήρεμη μέσα στον βαθύ της ύπνο.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου και προσπάθησα να φανταστώ τι συνέβαινε μέσα της, να φέρω στο μυαλό μου αυτή τη μικρή ζωή που δεν ήξερα τι να την κάνω.

Το τελευταίο πράγμα που περιμένα στη ζωή μου ν' ακούσω ήταν τα νέα που μου φανέρωσε η Άλι χθες τη νύχτα, που τα βρήκα να με περιμένουν στο Φοίνιξ και τα ένιωθα σαν ένα επιπλέον βάρος στους ήδη φορτωμένους μου ώμους.

Ναι, βάρος. Το παραδέχομαι. Ποτέ δεν ήμουν ο τύπος του άντρα που ήθελε να γίνει πατέρας και στην ιδέα αυτή ένιωθα κυριολεκτικά να τρομοκρατούμαι.

Όμως, τούτο το βάρος δε με έπνιγε και μια παντοδύναμη αίσθηση χρέους γέμιζε με νέα ορμή τις φλέβες μου. Ήταν κάτι που με συγκλόνιζε. Κάτι που ήταν πέρα για πέρα σωστό.

Η Άλι με έκανε να θέλω να γίνομαι καλύτερος.

Πίεσα κι άλλο το χέρι μου πάνω στην κοιλιά της.

Αυτό με έκανε να θέλω να γίνομαι καλύτερος.

Την προηγούμενη νύχτα προειδοποίησα την Άλι πως ήμουν καμένο χαρτί. Και αυτό ποτέ δε θα άλλαζε. Ένιωθα μέσα μου ποιος αλήθεια ήμουν.

Και, να πάρει και να σηκώσει, ήμαστε κι οι δυο πολύ νέοι. Η Άλι ήταν είκοσι χρόνων κι εγώ είκοσι δύο. Ήξερα πως αυτό έκανε τα πράγματα μεταξύ μας ακόμα πιο πολύπλοκα.

Έβαλα τη μύτη μου στα μαλλιά της και την έσφιξα πάνω μου. Ίσως η αγάπη μου γι' αυτή να αποδεικνυόταν δυνατότερη απ' όλα αυτά τα προβλήματα... Ίσως.

Μακάρι να ήταν έτσι.

Έπρεπε να γίνω καλύτερος, γιατί, δίχως αμφιβολία, αυτά τα δύο πλάσματα με είχαν ανάγκη.

Εκείνο που με τρώμαζε πάνω απ' όλα ήταν πόσο μεγάλη ανάγκη τα είχα κι εγώ.

Η Άλι αναστέναξε και κάτι μουρμούρισε βγάζοντας τους ίδιους πνιχτούς ήχους όπως εκείνη την παράξενη νύχτα, όταν είχε κρύψει το πρόσωπό της στο στήθος μου.

Της δάγκωσα παιχνιδιάρικα τ' αυτί και της μίλησα γλυκά μέσα στον ύπνο της.

«Μωρό μου», της ψιθύρισα. Ήθελα να δω το πρόσωπό της, να της μιλήσω, να σιγουρευτώ πως όλα ήταν το ίδιο αληθινά με αυτό που ζήσαμε χθες τη νύχτα. «Έλα εδώ».

Γύρισε αργά στην αγκαλιά μου για να μπορεί να με κοιτάει στα μάτια και τα βλέφαρά της άνοιξαν μ' ένα πετάρισμα. Το σμαραγδένιο της βλέμμα γλίστρησε πάνω στο πρόσωπό μου λαίμαργα, ψάχνοντας στις σκιές, σαν να χρειαζόταν κι αυτή την ίδια επιβεβαίωση.

Σήμερα ήταν μια αρχή για εμάς. Πρώτη φορά ξυπνούσα δίπλα της αντί να έχω ήδη φύγει κλεφτά από το δωμάτιό της μέσα στη νύχτα, σαν κρετίνας, κρύβοντας τη σχέση μας και ντροπιάζοντάς την.

Τα τέλεια χείλη της σχημάτισαν ένα αμυδρό χαμόγελο. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και να μην το σκεπάζω με το δικό μου, φιλώντας το κορίτσι που είχε καταφέρει να ξεκλειδώσει την καρδιά μου.

Το στήθος μου φούσκωσε. Όλους αυτούς τους μήνες που έλειπα δεν ήξερα τι να κάνω με όλο αυτό που ένιωθα για την Άλι. Με το τι πραγματικά σήμαινε για εμένα, παρόλο που για καιρό πολεμούσα να μην το δω. Τώρα αυτό το συναίσθημα με είχε κυριέψει και μου υπενθύμιζε την ύπαρξή του σε κάθε χτύπο της καρδιάς μου.

«Γεια», μου είπε ήρεμα.

Ανασηκώθηκα, έβαλα το ένα μου γόνατο ανάμεσα στα

πόδια της και έγειρα πάνω της. Ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχα δει ποτέ! Εκείνη με κοιτούσε με τα μάτια ορθάνοιχτα. Το βελούδινο δέρμα της ήταν απαλό και χωρίς κανένα ψεγάδι, ενώ τα ψηλά της ζυγωματικά διαγράφονταν καθαρά.

Κι όμως όλα πάνω της ήταν τόσο απαλά.

Τόσο υπέροχα.

Έκλεισα στις παλάμες μου αυτό το καθαρό πρόσωπο.

«Καλημέρα, ομορφιά μου!»

Πόσο υπέροχα ένιωθα να ξυπνώ δίπλα της!

Τα απαλά της ακροδάχτυλα χάιδεψαν το σαγόνι μου. Μέσα στα μάτια της τρεμόπαιζε κάτι απίστευτα δυνατό.

«Έμεινες». Τα λόγια έμοιαζαν να ξεπηδούν από κάπου βαθιά μέσα της αποκαλύπτοντάς μου τον φόβο που φώλιαζε ακόμη στην καρδιά της.

Ένιωσα το στομάχι μου να σφίγγεται, γιατί ήθελα να πάρω αυτόν της τον φόβο και να τον εξαφανίσω, όπως και τον πόνο που είχε νιώσει όλους αυτούς τους μήνες που ήμουν μακριά. Για μια ατέλειωτη στιγμή έμεινα σκυμμένος πάνω της να την κοιτώ με βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις.

«Μωρό μου, σου το είπα και πριν. Δεν πρόκειται να φύγω ούτε λεπτό από εδώ».

Έσφιξα κι άλλο τα μάγουλά της κι έφερα το πρόσωπό μου πιο κοντά στο δικό της. Μέσα μου ήξερα ήδη την απάντησή σε όλες τις ερωτήσεις που με καταδίωκαν.

Η Άλι με είχε ανάγκη.

Άφησα λίγο από το βάρος μου να πέσει πάνω της προσεκτικά για να μην την πονέσω, γιατί είχα αποφασίσει να μην της προκαλέσω ποτέ ξανά πόνο. Έσκυψα κοντά στο αυτί της.

«Πρέπει να με πιστέψεις. Ναι, έχουμε αρκετά προβλήματα μπροστά μας, αλλά θα τα αντιμετωπίσουμε μαζί. Εντάξει;» της ψιθύρισα.

Έγειρα πίσω κι άφησα τον εαυτό μου να χαθεί στο βλέμμα της, που έκρυβε τόσες ελπίδες. Αυθόρμητα, τύλιξα μια τούφα από τα μαλλιά της γύρω από το δάχτυλό μου. Ήταν ένας δυνατός δεσμός. Ήταν το σπίτι μου.

Δεν το κουνάω από εδώ.

Η Άλι ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να χωνέψει καλά αυτό που της έλεγα. Έπλεξε τα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό μου και έβαλε το πρόσωπό της μέσα. Οι λέξεις κύλησαν ελαφριά και φίλησαν το δέρμα κάτω ακριβώς από το αυτί μου.

«Σε πιστεύω, Τζάρεντ. Πάντα σε πίστευα».

Ένωσα τη στοργή να φουσκώνει μέσα μου. Αυτό το κορίτσι με καταλάβαινε έτσι όπως κανένας άλλος δεν μπορούσε κι αυτό ήταν υπέροχο.

«Σ' ευχαριστώ». Άρπαξα το πρόσωπό της με τα χέρια μου και χάιδεψα με τα χείλη μου τα δικά της. «Σ' ευχαριστώ που είδες μέσα μου κάτι που δεν ήξερα πως υπήρχε».

Τη φίλησα με πάθος. Η γλώσσα μου μπήκε πεινασμένα στο στόμα της για να γευτεί τη γλύκα και την ομορφιά της. Η γλώσσα της Άλι, απαλή, με καλοδέχτηκε.

Αυτή η ελάχιστη επαφή έκανε κάθε σπιθαμή του κορμιού μου να σκληρύνει.

Γαμημένη διέγερση.

Εδώ και πολύ καιρό επέλεγα να τη βλέπω με αυτόν τον τρόπο, προσπαθώντας να καταπνίξω τα αισθήματα που πίστευα πως δεν είχα το δικαίωμα να νιώθω. Τελικά, αποδείχτηκε πως αυτό που ήθελα από την Άλι ήταν κάτι πολύ πιο βαθύ.

Ακούστηκε μια πόρτα να χτυπά μέσα στο σπίτι τόσο δυνατά που οι τοίχοι στο δωμάτιο της Άλι σείστηκαν.

Παγώσαμε κι οι δυο μας και μείναμε να κοιταζόμαστε με

γουρλωμένα μάτια. Μετά, η προσοχή μας στράφηκε στην κλειστή πόρτα. Εδώ και πολλούς μήνες αυτή η πόρτα έκρυβε τις συννευρέσεις μας, σαν να ήταν κάποιου είδους άρρωστο κι αμαρτωλό μυστικό. Αυτό που έπρεπε να είχα κάνει από την αρχή ήταν να φωνάξω σε όλον τον κόσμο τι σήμαινε αυτό το κορίτσι για εμένα.

Αλλά δεν το έκανα. Τόσο μπερδεμένος ήμουν. Όμως, ποτέ δεν ισχυρίστηκα πως ήξερα ακριβώς τι μου γινόταν. Το αντίθετο, μάλιστα. Είχα πιστέψει πως στην ουσία της έκανα χάρη κρατώντας την υπόληψή της καθαρή. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι την ντρόπιαζα με τις επιλογές μου.

Ακουστήκαν βαριά βήματα να διασχίζουν τον διάδρομο και τα μάτια της Άλι γέμισαν ανησυχία. Μια σκιά φάνηκε κάτω από την πόρτα. Ο αδερφός της είχε περάσει απ' έξω.

Ακούμπησα το μέτωπό μου στο δικό της κι έπνιξα το βογκητό που ανέβηκε στον λαιμό μου.

Στον διάβολο.

Ποιος μπορούσε να με κατηγορήσει που δεν πετούσα από τη χαρά μου να βρεθώ πρόσωπο με πρόσωπο με τον αδερφό της Άλι, τον Κρίστοφερ; Δε νομίζω πως θα χαιρόταν και πολύ να με βρει εδώ. Όμως, η συνάντησή μας ήταν αναπόφευκτη.

Ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει τώρα, σκέφτηκα, αυτοσαρκάζοντας. Άδραξε τη μέρα και τα σχετικά.

Το σίγουρο ήταν πως ο Κρίστοφερ, μόλις θα μ' έβλεπε, θα μου έσπαγε το κεφάλι.

Την περασμένη νύχτα, η Άλι μου είχε πει πως του είχε εξομολογηθεί για το μωρό και μου είχε τονίσει πόσο σημαντικό ήταν γι' αυτήν που ο αδερφός της ήταν στο πλάι της όσο εγώ έλειπα.

«Νομίζω πως πρέπει να τακτοποιήσω κάτι. Γιατί δεν κά-

νεις ένα ντουζάκι όσο εγώ θα μιλάω με τον αδερφό σου;» της ψιθύρισα απαλά κι έβαλα ένα τσουλούφι από τα μαλλιά της πίσω από το αυτί της.

Ήταν περισσότερο παράκληση παρά ερώτηση.

Ήμουν ειδικός στο να δημιουργώ φασαρίες και, όταν έφταναν στη χειρότερη φάση τους, να το βάζω στα πόδια. Γι' αυτό δεν ήθελα να υποβάλω την Άλι σε μια ακόμα δοκιμασία. Ήθελα να μείνει εδώ, προστατευμένη από ό,τι θα λεγόταν εκεί έξω. Ή μπορεί να μην ήθελα ν' ακούσει αυτά που θα έλεγε ο Κρίστοφερ, γιατί σίγουρα θα ήταν η καθαρή αλήθεια.

Η Άλι μόρφασε, σαν να την είχα πονέσει. Κούνησα το κεφάλι μου γιατί κατάλαβα τι ακριβώς σκέφτηκε.

«Δώσε μου δέκα λεπτά, μωρό μου, και σου υπόσχομαι πως θα γυρίσω και θα περάσουμε όλη την ημέρα στο κρεβάτι. Μόνο οι δυο μας».

Η ματιά της καρφώθηκε πάνω μου. Ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε.

«Μην αρχίζεις να κρύβεσαι, Τζάρντ. Εγώ κι εσύ είμαστε μαζί τώρα», μου τόνισε. «Και μαζί πρέπει να το αντιμετωπίσουμε».

Ένας παλιός πόνος έκανε τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου να συσπαστούν και τραβήχτηκα λίγο. Είχα συνηθίσει να διαχειρίζομαι μόνος μου τα προβλήματά μου, να τα αφήνω στην άκρη για να μπορώ να κρατηθώ στην επιφάνεια, γιατί διαφορετικά θα με έπνιγαν.

Και τώρα ερχόταν αυτή η κοπέλα και μου υποσχόταν πως θα στεκόταν πλάι μου και θα με βοηθούσε να κρατηθώ στην επιφάνεια.

Βρήκα το χέρι της και πίεσα την παλάμη της πάνω στο πρόσωπό μου. Έλπιζα να μπορούσε να νιώσει την ειλικρίνεια που είχαν τα λόγια μου.

«Δεν είναι πως θέλω να σε κρύψω, Άλι. Όμως, πρέπει να το κάνω μόνος μου. Εγώ είμαι αυτός που τα θαλάσσωσε κι εγώ πρέπει να τα διορθώσω. Αυτό δεν έχει να κάνει μόνο μ' εμένα και μ' εσένα. Γνωρίζομαι με τον αδερφό σου εδώ και πάρα πολλά χρόνια».

Πριν φύγω, είχα χάσει τον έλεγχο και με μυαλό θολωμένο από τον θυμό και την αγωνία, είχα πιαστεί στα χέρια με τον πιο παλιό μου φίλο. Ήταν τη νύχτα εκείνη που είχε σπάσει την πόρτα του δωματίου της Άλι και μας είχε πιάσει μαζί. Το φέρεσίμο του ήταν απότομο και βίαιο και έτσι αρπαχτήκαμε. Δεν είχα καταλάβει πόσο το είχα τραβήξει, μέχρι που, κάποια στιγμή, συνήλθα και συνειδητοποίησα πως το κορμί του ήταν σωριασμένο στο πάτωμα στην κρεβατοκάμαρα της Άλι. Ύστερα από αυτό που είχα κάνει, δεν είχα την παραμικρή ιδέα αν θα μπορούσα να επανορθώσω κι αν εκείνος θα μου έδινε αυτή την ευκαιρία. Όχι πως το άξιζα. Όμως, για χάρη της Άλι έπρεπε να προσπαθήσω. Να τον αντιμετωπίσω. Να αναλάβω την ευθύνη, παρόλο που δεν ήμουν καθόλου σίγουρος πως μπορούσα να ελέγξω τη συμπεριφορά μου.

Χάιδεψα τα μαλλιά της.

«Άσε με να του μιλήσω. Πρέπει να έρθω αντιμέτωπος με τις υποχρεώσεις μου κάποτε. Άρχισα μαζί σου χθες, όταν γύρισα κοντά σου. Τώρα πρέπει να δοκιμάσω και μαζί του. Δεν μπορώ να το βάζω συνεχώς στα πόδια, ούτε να σηκώνω τείχη και να κρύβομαι. Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με».

«Σε καταλαβαίνω, Τζάρεντ. Όμως πρέπει κι εσύ να καταλάβεις πως δεν είσαι πια μόνος». Τα τρυφερά της δάχτυλα έκαψαν το δέρμα μου έτσι όπως γλίστρησαν πάνω στο σαγόνι μου. «Θέλω να είμαι δίπλα σου σε οτιδήποτε έχεις ν' αντιμετωπίσεις, τώρα και στο μέλλον».

Τα λόγια της στάλαξαν σαν βάλσαμο στην ψυχή μου και

με πλημμύρισε μια γαλήνη που ένιωσα να μην αξίζω. Όμως, δεν υπήρχε τρόπος να κάνω πίσω. Της έδωσα ένα πεταχτό φιλί στο στόμα και μετά πλησίασα τα χείλη μου στο απαλό της αυτί.

«Εσύ είσαι η ζωή μου... το μέλλον μου», της ψιθύρισα.

Γιατί χωρίς αυτήν ποτέ δεν είχα ούτε ζωή, ούτε μέλλον.

Τα δάχτυλα της Άλι σφίχτηκαν πάνω στον λαιμό μου καθώς δεχόταν τα λόγια μου, σαν νερό που στάλαζε κατευθείαν από την καρδιά μου. Κι εγώ τα ένιωθα να περνούν στο αίμα της και να πλημμυρίζουν την ύπαρξή της. Ναι... Ο ένας συμπλήρωνε τον άλλον.

Το αναθεματισμένο αυτό παζλ αποκτούσε επιτέλους κάποιον νόημα.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι της απρόθυμα. Άρπαξα τα ρούχα μου, που βρίσκονταν στο πάτωμα. Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα χαμόγελο βλέποντάς τη να με παρακολουθεί να ντύνομαι. Τα μάτια της με κοιτούσαν πεινασμένα. Μου φαινόταν εκπληκτικό που αυτή η κοπέλα με ήθελε το ίδιο παθιασμένα όσο την ήθελα κι εγώ.

Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, μου άπλωσε το χέρι. Εγώ την πλησίασα ξανά και της φίλησα τα ακροδάχτυλα.

«Το εννοώ, Άλι».

«Το ξέρω», μου είπε με μάτια που έλαμψαν εκπέμποντας ένα φως που ποτέ δεν πίστευα πως θα μπορούσα εγώ να έχω πυροδοτήσει.

Μετά, στράφηκα και άνοιξα την πόρτα. Αθόρυβα, την έκλεισα πίσω μου.

Απομακρύνθηκα από το άσυλο που μου πρόσφερε το δωμάτιο της Άλι. Μέσα σε μια στιγμή όλα μου τα νεύρα είχαν τεντωθεί. Το στήθος μου φούσκωσε και στ' αυτιά μου αντηχούσε το σφυροκόπημα του σφυγμού μου. Η κλιμακούμενη

ένταση δημιουργούσε δίνη μέσα μου. Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρά μου και μισόκλεισα τα μάτια μου για να προσαρμοστώ στο λαμπρό φως της ημέρας, που ξεχυνόταν στο καθιστικό από το τζάμι της συρόμενης πόρτας της βεράντας.

Δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι θα μπορούσα να περιμένω από τον Κρίστοφερ, όμως ήμουν απόλυτα σίγουρος πως δεν ήθελα να επαναληφθούν όσα είχαν γίνει την τελευταία φορά που βγήκα από την πόρτα της Άλι.

Μερικά πράγματα δε γινόταν να συγχωρεθούν. Όσα ελεεινά λάθη έκανα θα με στοίχειωναν σε όλη μου τη ζωή. Έστρωσα νευρικά τα μαλλιά μου με το χέρι μου. Οπωσδήποτε το ότι μπλέχτηκα σε καβγά και χτύπησα τον φίλο μου ήταν ένα από αυτά. Και σίγουρα ούτε και το ότι άφησα την αδερφή του έγκυο θα του άρεσε.

Πήρα βαθιά ανάσα και άφησα στην άκρη όλες αυτές τις σκέψεις.

Δεν είχε σημασία. Όταν ήρθα εδώ, είχα πάρει μια απόφαση. Τέρμα το κρυφτούλι.

Ακροπατώντας, διέσχισα αργά τον διάδρομο, καθυστερώντας μήπως και ακούσω κάποια του κίνηση.

Τον είδα πίσω από το μπαρ που χώριζε το κεντρικό δωμάτιο από την κουζίνα ν' ανοίγει τα ντουλάπια και να τα κλείνει με θόρυβο. Τον κοίταξα καλά καλά καθώς συνέχισα να περπατώ.

Τα μαύρα του μαλλιά ήταν σε κακή κατάσταση και αρκετούς πόντους πιο μακριά από την τελευταία φορά που τον είχα δει. Φορούσε μόνο ένα τζιν παντελόνι. Η πλάτη και τα μπράτσα του είχαν πολύπλοκα τατουάζ, που σχημάτιζαν πανέμορφες εικόνες στο δέρμα του, τόσο διαφορετικές από τις φριχτές εικόνες που είχα εγώ.

Όμως, δε μου διέφυγε ο τρόπος με τον οποίο οι μύες της

πλάτης του σφίχτηκαν και όλο του το σώμα πήρε εχθρική στάση. Οι κινήσεις του έγιναν βίαιες. Συνέχισε να χτυπάει τα πράγματα γύρω του, έντονα εκνευρισμένος κι έτοιμος να ξεσπάσει. Έβαλε δυο φέτες ψωμί στη φρυγανιέρα, ενώ οι κινήσεις του ήταν όλο νευρικότητα.

Και οι δυο μας αντιλαμβανόμασταν την παρουσία του άλλου. Η ατμόσφαιρα ανάμεσά μας ήταν πολύ φορτισμένη, σαν εκτεθειμένο ηλεκτροφόρο καλώδιο που περιμένει μια σπίθα, μια μικρή κίνηση για να τιναχτεί στον αέρα.

Με το στομάχι μου σφιχτά δεμένο, έκανα τον γύρο του μπαρ, αλλά σταμάτησα διστακτικά ανάμεσα στον πάγκο της κουζίνας και το στρογγυλό τραπεζάκι στο οποίο τρώγαμε. Εκείνος συνέχισε να μου έχει γυρισμένη την πλάτη, λες και για εκείνον ήμουν νεκρός, έτσι ακριβώς όπως θα έπρεπε να είμαι.

Μέχρι να φύγω, θα μ' έχει μισήσει...

Πόσες φορές δεν είχε δώσει το μυαλό μου αυτή τη σιωπηρή υπόσχεση; Αρκετές για να ξέρω πως ήταν αληθινή.

Τελικά, τράβηξα μια καρτέλα από το τραπεζάκι, τη γύρισα από την άλλη και κάθισα έτσι ώστε να τον έχω μπροστά μου. Έγειρα μπροστά κι ακούμπησα τους αγκώνες μου στα γόνατά μου. Σκούπισα με το χέρι μου το πρόσωπό μου και το πιγούνι μου, λες κι αυτή η κίνηση μπορούσε να με απαλλάξει από όσα είχα ν' αντιμετωπίσω.

Ο Κρίστοφερ ήταν ο καλύτερος μου φίλος σε όλη την παιδική μου ηλικία. Ήμαστε πάρα πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, περισσότερο κι από αδέρφια. Όταν είχα επιστρέψει στο Φοίνιξ, το περασμένο καλοκαίρι, εκείνος, χωρίς να μου κάνει καμία ερώτηση και παραβλέποντας όλες μου τις εγκληματικές πράξεις, που με είχαν στείλει φυλακή, μου είχε ανοίξει το σπίτι του.

Κι εγώ τι είχα κάνει για να ξεπληρώσω την καλοσύνη του;

Τον είχα γεμίσει ψέματα κι είχα εκμεταλλευτεί τη θέση μου –και την αδερφή του– στην πρώτη ευκαιρία.

Ένωθα ντροπή. Ήμουν απαράδεκτος. Μ' έπνιγε. Μισούσα αυτό που είχα κάνει, έτσι όπως το είχα κάνει, αλλά και το πού είχα καταλήξει τα πράγματα όταν αποκαλύφθηκαν όλα. Και το πιο αδιανόητο ήταν πως από την αρχή ήξερα πού θα κατέληγε όλο αυτό. Ήταν ολοφάνερο πού πήγαινε το πράγμα, όμως εγώ συνέχιζα, μέχρι που όλα τινάχτηκαν στον αέρα.

Η αιτία, όμως, ήταν η Άλι. Γιατί εξαιτίας της δεν είχα μπορέσει να φύγω, όταν έπρεπε. Και εξαιτίας της βρισκόμουν καθισμένος σε αυτήν την καρέκλα σήμερα.

Ο Κρίστοφερ συνέχισε να μου έχει γυρισμένη την πλάτη. Το ψωμί πετάχτηκε από τη φρυγανιέρα κι εκείνος πήρε ένα πιάτο από το ντουλάπι. Τα κουταλοπίρουνια χτύπησαν μεταξύ τους, όταν τράβηξε απότομα το συρτάρι για να πάρει ένα μαχαιράκι για το βούτυρο.

Εγώ συνέχισα να κάθομαι στη θέση μου και να περιμένω. Του έδινα χρόνο να εξωτερικεύσει αυτό που έβραζε μέσα του.

Όταν μίλησε τελικά, η φωνή του ήταν σφιγμένη. Ο τόνος του ήταν ειρωνικός, ενώ διέκρινα μια απέχθεια στο βάθος.

«Μπα, μπα, μπα... Καλώς τον διαβόητο Τζάρεντ Χολτ. Το περίμενα πως θα έβλεπα τα θλιμμένα σου μούτρα σήμερα το πρωί. Όταν γύρισα σπίτι χθες τη νύχτα, είδα το σαράβαλό σου παρκαρισμένο στη γνωστή θέση. Μετά, μπήκα σπίτι και η πόρτα της κρεβατοκάμαρας της αδερφούλας μου ήταν διπλοκλειδωμένη».

Στράφηκε για να με δει κι εγώ έβγαλα μια καυτή ανάσα από τα πνευμόνια μου κι έκανα το κεφάλι μου στο πλάι, όταν αντίκρισα την περιφρόνηση στο βλέμμα του. Σταύρωσε τα μπράτσα του πάνω στο στήθος του κι οπισθοχώρησε προς τον πάγκο.

«Πώς είσαι, φιλάρα;» ρώτησε σαρκαστικά. «Μια στιγμή, όμως, να σου πω πρώτα τι τρέχει εδώ πέρα».

«Κρίστοφερ...»

«Δεν το βουλώνεις για ν' ακούσεις τι έχω να σου πω; Ή μήπως αισθάνεσαι την υποχρέωση να με γεμίσεις μ' ένα σωρό ψέματα;»

Έγριρα στην πλάτη της καρέκλας και κοίταξα το φαρμάκι που έσταζε η ματιά του, καλωσορίζοντάς το, γιατί ήξερα πως μου άξιζε. Δεν ήθελα να δικαιολογηθώ γιατί γνώριζα πολύ καλά τι είχα κάνει.

«Λοιπόν, πώς ήταν χθες τη νύχτα; Βρήκες εύκολα τον δρόμο για το κρεβάτι της αδερφούλας μου;»

Μπροστά σε αυτό το κατηγορητήριο, το σαγόνι μου σφίχτηκε και τα χείλη μου έγιναν μια λεπτή γραμμή, για να μην αφήσουν να ξεφύγει κάποια άστοχη κουβέντα. Ο κόπανος ήξερε και με χτυπούσε εκεί όπου πονούσα περισσότερο. Κούνησα δυνατά το κεφάλι μου γιατί ένιωσα ν' ανακατεύομαι. Εκείνος με αγριοκοίταξε σαν να ήμουν κανένας σιχαμένος προδότης. Ίσως και να ήμουν, όμως δεν άντεχα να με αντιμετωπίζει έτσι, να σκέφτεται πως εκμεταλλεύτηκα την Άλι. Σαν να παραγνώριζε ότι για εμένα ήταν το πιο σημαντικό πλάσμα στον κόσμο. Για εκείνον, το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν να πηδήξω την αδερφή του.

«Έλα τώρα, φίλε», μουρμούρισα. Έκανα πίσω τα μαλλιά μου με χέρι που έτρεμε και στύλωσα τα μάτια μου στον τοίχο, πριν βρω το κουράγιο να τα γυρίσω πάνω του. «Ποτέ δεν ήταν έτσι».

«Α, μπια!» είπε και η φράση στάλαξε σαν φαρμάκι από το ζαρωμένο του στόμα.

«Αλήθεια». Η λέξη, φορτισμένη από τις ενοχές μου, έξιυσε το λαρύγγι μου, ενώ το γόνατό μου άρχισε να ανεβοκατε-

βαίνει νευρικά, γιατί δεν ήξερα πώς να διαχειριστώ την κουβέντα. Το παλιό σήμα κίνδυνου άναψε πάλι μέσα μου, παρακινώντας με να τα μαζεύω και να φεύγω, όμως το πίεσα να σταματήσει, γιατί τίποτε πια δεν μπορούσε να με πάρει μακριά από την Άλι.

Ο Κρίστοφερ τράβηξε το βλέμμα του και κοίταξε το πάτωμα. Κρατήθηκε από τον πάγκο καθώς σκεφτόταν κάτι και μετά σήκωσε το πιγούνι του.

«Σου το είπε;»

Έγνεψα ελαφρά, καταλαβαίνοντας αμέσως τι εννοούσε.

«Ναι», είπα και κρέμασα το κεφάλι από ντροπή, ενώ με πλημμύρισε ένα νέο κύμα ενοχών. Μακάρι να μην είχα φύγει. Μακάρι να ήμουν ο πρώτος που θ' άκουγε αυτό το νέο. Μακάρι να μη χρειαζόταν να κρεμαστεί πάνω του. Κι όμως, πάλι καλά που τον είχε πλάι της.

Ο Κρίστοφερ προχώρησε. Κάθε του βήμα ήταν υπολογισμένο και βαρύ από οργή, μίσος και επιθετικότητα. Καθώς με πλησίαζε, έσφιξε τις γροθιές του. Στο κάθε του βήμα το κεφάλι μου σηκώνόταν λίγο, μέχρι που ήρθε και στάθηκε ακριβώς απέναντι από το πρόσωπό μου.

«Νομίζεις πως μπορείς, όποτε σου αρέσει, να γυρίζεις και να φέρεσαι σαν να μην τρέχει τίποτε; Σαν να μην έχει αλλάξει τίποτε; Ε, λοιπόν, ένα έχω να σου πω, παλιομαλάκα. Τίποτε δεν είναι το ίδιο».

Ένωσα την επιθετικότητα μέσα μου να ξυπνά και να χτυπά το στομάχι μου. Ένα ρίγος από την ίδια τρέλα που με βασάνιζε εδώ και χρόνια διαπέρασε το κορμί μου. Οι γροθιές μου έσφιξαν και αγωνίστηκα να μη χάσω την αυτοκυριαρχία μου. Ο Κρίστοφερ απέπνεε πικρία, που με τύλιξε σαν σύννεφο. Δαγκώθηκα για να μην του την αντιγυρίσω βίαια.

Μετά, γέλασε, σαν να επιβεβαιώνονταν οι σκέψεις του.

«Μήπως σου τη δίνει που σου τα λέω κατάμουτρα, Τζάρνεντ; Μήπως θέλεις ξανά να με χτυπήσεις; Να χάσεις μια ακόμα φορά τον έλεγχο; Θα νιώσεις καλύτερα;» είπε μα χαμηλή φωνή.

Με προκαλούσε και το ήξερα. Κι ίσως αυτό να με εκνεύριζε ακόμα περισσότερο. Έσφιξα τα δόντια και στριφογύρισα νευρικά κάτω από το θυμωμένο βλέμμα αυτών των καταπράσινων ματιών, που έμοιαζαν τόσο με της Άλι.

Διέκρινα κάτι σαν φόβο πίσω από τα λόγια του.

«Και τι θα γίνει όταν κάποια μέρα θα σε εκνευρίσει η Άλι; Μήπως θα τη χτυπήσεις κι αυτήν; Και τι θα γίνει αν κάποια στιγμή το μωρό σε βγάλει εκτός εαυτού;»

Κάθε νεύρο στο κορμί μου τεντώθηκε κι άρχισε να πάλεται προκαλώντας μου απίστευτο πόνο.

«Ποτέ», είπα και ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. Έπιασα σφιχτά τα μαλλιά μου και πνίγηκα προσπαθώντας να μιλήσω. «Πού να σε πάρει, Κρίστοφερ. Ποτέ δε θα πείραζα την Άλι και το μωρό».

Εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, συνεχίζοντας να με αγριοκοιτάζει με περιφρόνηση, όπως μου άξιζε.

«Ναι... Κι εγώ ήμουν ο κολλητός σου, όμως δε φάνηκε να μέτρησε μέσα σου αυτό, όταν σου ήρθε να ξεσπάσεις σε κάποιον».

Με κοίταξε προκλητικά, όμως το βλέμμα του ήταν ερωτηματικό, ανήσυχο, πληγωμένο.

Οι τύψεις μ' έπνιξαν και με δυσκολία προσπάθησα να του εξηγήσω τι με είχε βγάλει εκτός εαυτού εκείνη τη νύχτα.

«Ξέρω πως δεν το ήθελες, όμως την πόνεσες κι αυτό μ' έκανε να χάσω τον έλεγχο, φίλε. Στη σκέψη πως κάποιος μπορεί να της κάνει κακό, τρελαίνομαι».

Αμέσως η έκφραση του προσώπου του άλλαξε, δείχνοντας πως καταλάβαινε, όμως μετά σκοτείνιασε πάλι. Ο θυμός είχε δώσει τη θέση του στην απογοήτευση.

«Ναι, αλλά ξέρεις κάτι, Τζάρνεντ; Κι εσύ την πόνεσες. Θέλεις να μάθεις τι έγινε όταν έφυγες; Όταν δεν ήξερε ούτε πού είχες πάει, ούτε αν θα γύριζες; Θέλεις να σου πω πόσο πόνεσε; Και μάντεψε ποιος ήταν εδώ να τη φροντίζει όταν για τρεις συνεχόμενους μήνες ξερονούσε. Μάντεψε σε ποιου την αγκαλιά έκλαιγε κι αναρωτιόταν πώς θα τα έβγαζε πέρα. Εγώ ήμουν στο πλάι της, Τζάρνεντ. Και τώρα δεν πρόκειται να κάνω στην άκρη και να σε αφήσω να την καταστρέψεις. Όχι ύστερα από όλα όσα πέρασε».

Ό,τι πιάνω το καταστρέφω.

Αυτή η σκέψη ήταν σαν κλοτσιά στο στομάχι. Πήρα βαθιά ανάσα μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια και προσπάθησα να τη στείλω στους πνεύμονές μου. Αυτό ήταν κάτι που έπρεπε να μάθω να αποδέχομαι· το γεγονός πως δεν είχα ιδέα τι είχε περάσει η Άλι, όσο εγώ έλειπα. Το μόνο που γνώριζα ήταν τον δικό μου πόνο, την καθημερινή δυστυχία που ένιωθα όλον αυτόν τον καιρό. Καθημερινά προσευχόμουν να με ξεπεράσει, να με ξεχάσει, μη ξέροντας πως, όταν την εγκατέλειψα, της άφησα την πιο επιτακτική υπενθύμιση που θα μπορούσε να έχει.

Όμως, ακόμα κι αν δεν την είχα εγκαταλείψει μ' ένα μωρό στα σπλάχνα, θα έπρεπε να ήμουν εντελώς βλάκας για να πιστέψω πως θα μπορούσε ποτέ να με ξεχάσει. Αφού είχα νιώσει την ειλικρίνεια στο άγγιγμά της και την αλήθεια στο βλέμμα της.

Η Άλι με αγαπούσε.

Τινάχτηκα απότομα. Ξαφνιασμένος, ο Κρίστοφερ έκανε πίσω. Εγώ άρχισα να πηγαινοέρχομαι. Κάποια στιγμή στρά-

φηκα προς το μέρος του, ελπίζοντας πως θα ένιωθε την αλήθεια στα λόγια μου.

«Την αγαπάω. Εντάξει; Μπορεί να είμαι ρεμάλι. Το πα-
ραδέχομαι. Όμως, αυτό δεν αλλάζει όσα νιώθω για την αδερ-
φή σου». Μιλούσα κι η καρδιά μου μάτωνε. Αυτό το κορίτσι
που ήταν ξαπλωμένο στο δωμάτιό του στο τέρμα του διαδρό-
μου ήταν η αλήθεια μου.

«Κοίτα, Κρίστοφερ. Μπορείς να με μισείς, μπορείς να με
κατηγορείς, γιατί το λάθος είναι δικό μου. Αποκλειστικά.
Όμως, δεν έχει σημασία τι λες. Εγώ δεν το κουνάω από εδώ». Η
φωνή μου χαμήλωσε, όπως και το πρόσωπό μου και βρέ-
θηκα να κοιτώ τα δάχτυλα των ποδιών μου. «Πριν επιστρέψω
πρώτη φορά, το μόνο που ένιωθα εδώ και χρόνια ήταν κα-
θαρό μίσος. Το ίδιο αισθανόμουν κι εκείνο το βράδυ που με
βρήκες σ' εκείνο το μπαρ και με προσκάλεσες στο διαμέρισμά
σου, όπου την είδα ύστερα από τόσο καιρό. Εκείνη τη στιγμή
ένιωσα κάτι πολύ δυνατό για την Άλι». Ήταν κάτι τρομαχτι-
κό και απίστευτα καλό. «Με άλλαξε. Και αφού πέρασες τό-
σο χρόνο μαζί της τους τελευταίους μήνες, ξέρω πως κατά-
λαβες ότι εγώ κι η Άλι είμαστε προορισμένοι ο ένας για τον
άλλον. Τίποτε άλλο δε μετράει. Τίποτε, πέρα από εκείνη και
το μωρό». Τον κοίταξα κατάματα. «Εγώ κι εσύ, Κρίστοφερ,
αφήσαμε να συμβούν μεταξύ μας πολλά. Το ξέρω πως τα
έκανα μούσκεμα και μ' εσένα και με την αδερφή σου. Λυπά-
μαι γι' αυτό. Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο και
να τα κάνω όλα διαφορετικά. Όμως, δεν μπορώ».

Είδα στο βάθος των οργισμένων του ματιών πόσο πολύ
είχε πληγωθεί. Κούνησε το κεφάλι του και κοίταξε τον τοίχο.

«Μου είπες ψέματα, Τζάρεντ. Με κοροΐδεψες μπροστά
στα μάτια μου, όταν σε ρώτησα στα ίσια αν εσύ κι η αδερφή
μου σκαρώνετε κάτι πίσω από την πλάτη μου».

«Ναι. Σου είπα ψέματα. Όμως, εσύ δε με ρώτησες απλώς αν έτρεχε κάτι μ' εμένα και την Άλι. Μου δήλωσες κατηγορηματικά πως δεν έπρεπε να συμβεί κάτι μεταξύ μας. Εγώ κι η Άλι... Τίποτε δεν μπορούσε να μας σταματήσει. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην είμαστε μαζί». Ξεροκατάπια. «Να ξέρεις πως ντρεπόμουν. Ντρεπόμουν που δεν μπορούσα να συγκρατηθώ και να μην πηγαίνω να τη βρίσκω. Νομίζεις πως δεν ήξερα πως έπρεπε να μείνω μακριά της;» Έπιασα το στηθος μου. «Το ήξερα. Όμως δεν μπορούσα να το κάνω. Το ότι στο κράτησα μυστικό ήταν ύπουλο κι άτιμο. Ήταν λάθος. Όμως, δεν ήξερα τι άλλο να κάνω. Δεν ήθελα να νιώσει η Άλι την ντροπή που ένιωθα εγώ και σκέφτηκα πως, κρατώντας τις συναντήσεις μας κρυφές, με κάποιον τρόπο την προστάτευα. Κι αυτό το λάθος είναι αποκλειστικά δικό μου».

Κοίταξα τον πιο παλιό μου φίλο καθώς του άνοιγα την ψυχή μου.

«Την πρώτη νύχτα που μπήκα κρυφά στο δωμάτιό της, ήξερα πως θα την πλήγωνα, Κρίστοφερ. Το ήξερα, γιατί δεν ένιωθα καλά με τον εαυτό μου. Κι αυτό ποτέ δεν πρόκειται να διορθωθεί. Κι εσύ, όπως κι εγώ, το ξέρουμε καλά αυτό. Έχω επιτρέψει την καταστροφή τόσων πραγμάτων...»

Άφησα το βλέμμα μου να χαμηλώσει και να περιπλανηθεί, ενώ κουνούσα το κεφάλι μου.

«Όμως η Άλι... Πάντοτε θα την αγαπώ. Είμαι σίγουρος πως την αγαπούσα από τότε που ήμαστε μικρά παιδιά και μεγαλώναμε όλοι μαζί. Μπορείς να με μισείς, αν το θέλεις, αλλά αυτό που σου ζητάω είναι να συνηθίσεις να βλέπεις τα μούτρα μου στο σπίτι, γιατί δεν πρόκειται να φύγω από εδώ. Αλλά, ακόμα κι αν φύγω, θα πάρω και την Άλι μαζί μου».

Την προσοχή μου τράβηξε μια κίνηση στο τέλος του διαδρόμου. Εκεί στεκόταν η Άλι, κολλημένη πάνω στον τοίχο,

και άκουγε. Τα σκούρα της μαλλιά σκέπαζαν τους ώμους της και τα τελευταία μου λόγια έκαναν τα μάτια της να λάμπουν. Το κορίτσι με κοιτούσε σαν να ήμουν το φως των ματιών της.

Ξεροκατάπια.

Ήταν δική μου.

Πόσο με πονούσε να σκέφτομαι και να μιλάω για όλα όσα είχα κάνει, για το παρελθόν που δεν μπορούσα να ξεπεράσω, για τα μεγάλα λάθη μου, για τα συντρίμια που άφηνα στο πέρασμά μου.

Όμως, εκείνη ήταν εδώ και τα μάτια της πλημμύριζαν από τον έρωτά της για εμένα.

Άπλωσα το χέρι μου προς το μέρος της και της έγνεψα να πλησιάσει. Εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι, προχώρησε μπροστά και χώθηκε στην αγκαλιά μου.

«Σ' αγαπώ», μουρμούρισε έχοντας το πρόσωπό της στην άκρη του στήθους μου.

Φίλησα την κορυφή του κεφαλιού της και τη χάιδεψα με το χέρι μου. Την έσφιξα πάνω μου κοιτάζοντας τον Κρίστοφερ. Εκείνος μας κοιτούσε με βλέμμα που είχε ανακούφιση μαζί όμως με τόση δυσπιστία, που δεν ήμουν σίγουρος αν θα μπορούσα ποτέ να εξαφανίσω.

Ναι... Ήθελα να διορθώσω το κακό που είχα κάνει. Στο κάτω κάτω, ο Κρίστοφερ ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Κάποτε ήταν όλη μου η ζωή.

Και το κορίτσι στην αγκαλιά μου;

Αυτή ήταν το μόνο πρόσωπο που είχε πραγματικά σημασία, που για χάρη της έπρεπε να διορθώσω τα πράγματα και που θα αγαπούσα μέχρι το τέλος της ζωής μου.

*Μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή...
Μια δεύτερη ευκαιρία στην αγάπη...*

Ο Τζάρεντ Χολτ δεν πίστευε ποτέ ότι άξιζε κάτι από τα δύο μέ-
χρι που τα βρήκε στην αγκαλιά της Αλίνα Μουρ. Η Άλι πάντα
αγαπούσε τον Τζάρεντ και είναι πανέτοιμη για το μέλλον που σχεδιά-
ζουν μαζί. Ο Τζάρεντ, όμως, σκέφτεται την οικογένειά του. Και δεν
πρόκειται να συγχωρήσει ποτέ τον εαυτό του γι' αυτό που τους συ-
νέβη. Πώς είναι δυνατόν να απολαμβάνει την ίδια ευτυχία που κάπο-
τε εκείνος κατέστρεψε;

Ξέρει ότι, για να είναι αντάξιος της Άλι, πρέπει να σταματήσει να προ-
σπαθεί να ξεφύγει και να συμφιλιωθεί με το παρελθόν του. Όταν,
όμως, αποφασίζει να αντιμετωπίσει κατά μέτωπο τους δαίμονές του,
αυτοί αποδεικνύονται χειρότεροι απ' ό,τι νόμιζε: ένας επικίνδυνος
συνδυασμός ζήλιας, ψεμάτων και ανέντιμων προθέσεων. Όταν οι
προθέσεις αυτές απειλούν πλέον την Άλι, ο Τζάρεντ χάνει τον έλεγ-
χο, ενδίδοντας στην οργή εκείνη που του «κάρισε» τη φήμη του κα-
κού παιδιού τόσα χρόνια πριν. Και θα κάνει ό,τι μπορεί για να την
προστατεύσει... ακόμα κι αν αυτό τον καταστρέψει.

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistolipa.gr • e-mail: info@ekdoseistolipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 14605